

Website: www.nutengenoegencapelle.nl
Contact bestuur: yvtv@nutengenoegencapelle.nl
Bouwaanvragen: yvtv@nutengenoegencapelle.nl
Tuininspectieteam:
tuininspecteurs@nutengenoegencapelle.nl

Betalingen via rekening: NL92 Rabo 0141 9716 73
Contact over tuinbeurten via invulformulier op website.
Nieuwtjes nieuwsbrief: nutengenoegennieuws@outlook.com
Milieuvriendelijk tuinieren, brochures (liggen in de kantine)
www.avvn.nl info over natuurlijk tuinieren en meer...

Groen en ander afval ophaaldagen

Gelet op het feit dat we steeds meer jongere (werkende) leden op de tuin krijgen, is het tijdstip van afvalverzameling op de betonplaats vervroegd van de maandagavond naar de zondagavond vanaf 19.00 uur, voorafgaand aan de woensdag van de ophaaldag. Gaarne het afval op een hoge hoop gooien, er mogen geen kruiwagens worden omgekiept naast de hoop.

Het Bestuur.

De tuin van.....

Mijn volkstuinen.

April 1999 maakte ik kennis met de volkstuinen. Op bezoek bij Antoinette Deelen tuin 92. De lucht, de zon, al het groen er omheen, het gaf een euforisch gevoel. De zaterdag daarop werd ik, na een langdurige preek over het onderhoud van een volkstuin, ingeschreven. Nu kon ik op zoek gaan naar een tuin en kreeg daarvoor een papierenlijst met tuinnummers waaruit ik kon kiezen.

Zo belandde ik op tuin 95, een halve tuin, naast de loods van de BWC. Het tuintje was een onkruidveld, vol afvalhout en stenen. Het zevenblad vierde er hoogtij. Na een paar maanden hard werken was het een aardig moestuintje met een klein kasje erop. Een kasje met tomatenplanten en een stoel om te kunnen schuilen voor de regen.

Ik had het er helemaal naar mijn zin en deed inmiddels mee met de "pompoenclub" van Chieltje op tuin 74. We kweekten er plantjes voor de leden, onderhielden de tuin en organiseerden jaarlijks een pompoendag. Een pompoendag met alles wat daarbij hoort. Bloemstukjes maken met pompoenen, recepten om mee te nemen, een proeverij van pompoentaart, pompoenbrood, pompoenjam etc. Een leuke tijd!

En iedere keer als wij naar tuin 74 gingen, viel mijn oog op tuin 72. Wat een mooi plekje. De tuin lag op de hoek aan het buitenwater met uitzicht op het Schollebos. Vlinders dartelden rond het koningskruid, de Oost-Indische kers bloeide en groeide over alles heen. Aan de waterkant een groep hoge ceders waardoor de tuin er heel beschut bijlag. En ja het gebeurde waar ik zo op gehoopt had, de tuin kwam vrij.

Tuin 95 werd de opslagplaats voor BWC, het kasje ging naar tuin 12, daar staat het nog.

Op 15 december 2001 was de overdracht en was ik de "eigenaar" van die prachtige tuin 72.

Ja, zo zag het eruit. Ik kon erdoor heen zien. Het was een paradijsje voor alle mogelijke insecten, vogels en andere dieren en diertjes. Maar nu moest het een paradijsje worden voor mijzelf. Het was hard werken, het huisje afbreken en wegbrengen naar de "dijk". Het kasje, de tuin, alles moest aangepakt worden. Er waren geen groenafval dagen, geen houtafval dagen. Rustig doorgaan en niet opgeven. Na een paar maanden zwoegen en zweten kon het tuinieren beginnen. Genieten van je eigen geteelde aardappels, sla, peultjes enzovoorts. Genieten van de konijnen, patrijzen die tegen de avond uit het Schollebos kwamen om voedsel te zoeken. Genieten van alle vogels en vogelgeluiden. De karpers zag je bij laagstaande zon zwemmen in het water. Joekels van karpers en nooit alleen. Ma fazant die uit de bosrand kwam met vijf jongen. Zij vloog het water over en wachtte geduldig tot het een na het andere jong de overtocht waagde. De schaapskudde die aan de overkant graasde en een dorstig schaap dat in de sloot viel. Hij kwam er na veel geblaat uit en de hele kudde ontving de drenkeling met luid ge-beh en alle schapen draafden met hem mee. Allemaal opgewonden en "blij"? Zulk menselijk gedrag had ik nooit bij dieren verwacht.

En dan onder de bomengroep op de tuin bij het water, waar eenden broedden, egels hun nest hadden,

Een wezel 's winters zijn kostje probeerde te vinden. Vogels hun nestjes bouwden. Schitterend om mee te maken. Op een gegeven moment werd het onderhoud van de tuin een last, het werd me te zwaar. Ik besloot mijn kooftje en kas te koop te zetten. Na maanden wachten kwam de familie Korte en ik kreeg de indruk dat zij hetzelfde voelden wat ik destijds voor dit plekje voelde. Zij zullen op hun manier genieten van de tuin.

En nu? Nu zit ik op tuin 60 bij Greet. Een prachtige volgroeide tuin, een grote bloemenweelde zoals je die niet vaak ziet. We zijn met zijn drieën en eten de hele zomer van de eigen geteelde groenten. Ook hier beginnen de jaren te tellen. De zware kleigrond is moeilijk te bewerken. Daarom is Greet overgestapt om te telen in speciale groentenzakken. Makkelijker te bewerken en het geeft een goede opbrengst. Het is de oplossing voor iemand die zijn eigen groenten de hele zomer wil eten. Mijn bijdrage aan het onderhoud van de tuin is gering, het genieten des te groter. Ik hoop dat Greet het nog jaren volhoudt met een klein beetje hulp van Wil en mij.

Anneke Efting

Foto: Aad van Weel

Groenzoem: de belevenissen van een biotuinier

Associaties

Terwijl ik met mijn duim over het strobloemetje strijk, hoor ik na zeker 48 jaar het knisperende geluid dat alleen strobloemetjes kunnen maken. En direct ben ik terug op de volkstuin van mijn opa op complex laagzestienhoven. Opa had een prachtig zelf gemetseld huisje van afgebikte stenen uit het Rotterdamse bombardementspuin met dakspanten van de barakken waar hij, voor hij afgevoerd naar Duitsland werd, voor de arbeidsinzet opgesloten had gezeten. Met gevoel voor detail had hij een Oostenrijks berghuisje nagebouwd. Oma was namelijk voor de oorlog als 14-jarige door de crisis uit Graz in Oostenrijk naar Rotterdam gekomen om als dienstmeid te werken voor een welgestelde dame aan de 's Gravenweg.

Sinds ik een eigen tuin heb en door het blaadje 'de tuinliefhebber' met de herdruk van de oude uitgaves moet ik vaker aan ze denken. Geweldige tijden heb ik op de volkstuin laagzestienhoven gehad. Mijn ouders woonden vanwege de woningnood 'in', heette dat, op Spangen driehoog achter. Ieder weekend weer of geen weer naar opa's tuin. De reis was al spannend. Over de Schie met een trekpont. Waar een paar mannen met houten blokken de pont via een ketting voorttrokken. Niet alleen mijn ouders maar ook ooms en tantes met kinderen en aanhang waren er. Dat gold natuurlijk voor alle tuinen. Nu achteraf gezien was het er gewoon hartstikke druk. 's Morgens moesten we werken en na de broodjes was het feest. Er waren altijd veel kinderen en een enorme speeltuin met ijsverkoop, werd altijd een dubbellikker want het groeide ze niet op de rug. Over associatie gesproken, op de 'kan je er nog wat mee mag je het hebben plek' stonden paprikaplanten die het overigens prachtig doen met de namen op ijsstokjes geschreven. Kijk zo kom je weer op dubbellikkers terecht. Dus doorliker dank voor de planten ze doen het prima.

Maar nu zelf tuinend, merk ik dat ik vaak ook plantjes uit mijn jeugd neerzet en vooral de luchtjes, je kunt ze niet beschrijven, maar je herkent ze direct. Ook zoiets dode Afrikaan bloemetjes uitbrekend, dat luchtje zo bekend maar onmogelijk te beschrijven. Duizendschonen vorig jaar gezaaid, dit zijn tweejarigen, nu ze bloeien weet je het weer. En dan die gele schermbloemen, Achillea, kan het niet laten moet er altijd met mijn handen even doorheen. Nog zo één, de Kamille. Daar maakte ze met schnaps middeltjes tegen van alles en nog wat mee. Kan het nooit laten even zo'n bloemetje stuk te wrijven. Dahlia's als je de knollen plant, ruik je de belofte van de komende bloemenpracht. Alleen en uitsluitend Dahlia's ruiken zo. Maar mijn favoriet blijft boerenwormkruid, alleen jammer dat de associatie daarmee zich niet leent voor de nieuwsbrief.

Sluit ik af met een raadsel; Ruikt nergens naar maar komt toch mijn neus uit.

Stuur uw antwoord naar het bekende mailadres. Onder de goede inzenders wordt een Courgette verloot.

Aad tuin 141

Ophalen groenafval: 6 september

Hierbij mijn verhaal over een bijzondere bol:

De Bulgaarse ui.

Staan in mijn tuin langs het openbare pad.

Aankomende herfst wil ik meer van deze bollen planten.....ik vind ze prachtig (ze combineren zo goed).

Bulgaarse ui
Nectaroscordum siculum

Bulgaarse ui

De bol Bulgaarse ui (in het Latijn: Nectaroscordum siculum) is een klein geslacht wat sterk op Allium lijkt. Nectaroscordum (bloem) produceert veel nectar en trekt veel bijen en hommels aan. Ze zijn er dol op. Hommels zweven de hele dag rond de plant. Het is een echte drachtplant (code 3).

Het eerste deel van de Latijnse naam zegt het al. Het tweede deel van de naam, scordion, betekent dat een plant naar uien geurt (een ver familielid van de sierui, Allium)

Het is een bloembol die in de border met vrijwel elke plant te combineren is.

Een exclusieve, opvallende voorjaarsbloei die elke border een eigen, opvallende uitstraling geeft.

Het blad vormt als het ware een rozet. Daarna verschijnt de stengel met knop.

Voordat de bol gaat bloeien staan de bloemen netjes verpakt recht omhoog. Het omhulsel valt eraf en dan gebeurt het.

De bloemen, bloei in mei/juni, bestaan uit veel klokjes die als een zweefmolen rond de 90 cm hoge steel staan.

De slanke bloemstelen nemen weinig ruimte in en kunnen prima op een lichte zonnige plek tussen vaste planten staan.

Zijn de bloemen uitgebloeid dan is het feestje nog niet voorbij.

De uitgebloeide bloemen richten zich vanzelf weer op, de zaaddoosjes lijken op een badminton-shuttle, wat een grappig effect geeft.

Plant de bol vanaf oktober op een diepte van zo'n 10 cm. Na de bloei kan de bol in de grond blijven zitten.

De bollen verwilderen zich echter niet, dus af en toe nieuwe bollen planten.

De bollen planten in groepjes bij elkaar dan komen ze beter tot hun recht. Bulgaarse ui was bol van het jaar 2008.

Ik heb de kleine ronde bollen gekocht bij De Warande in Laag Keppel (Achterhoek).

Verleden jaar eind mei heb ik ze ontdekt op de Westerkade in Rotterdam (beplantingsontwerp Piet Oudolf).

Fred van der Laer, tuin 73

Weerspreuk van augustus

Blijven de zwaluwen nog lang zwieren zal de winter ons humeur niet verstieren

Aanleveren nieuws voor de nieuwsbrief

U kunt uw nieuwtjes en inbreng, voor de columns, doorgeven op: nutengenoegennieuws@outlook.com
Voor de leden zonder e-mail: als u briefje in de brievenbus van de vereniging doet, komt het ook bij mij terecht.

Kopij voor de nieuwsbrief van september, kunt u aanleveren tot 28 augustus.

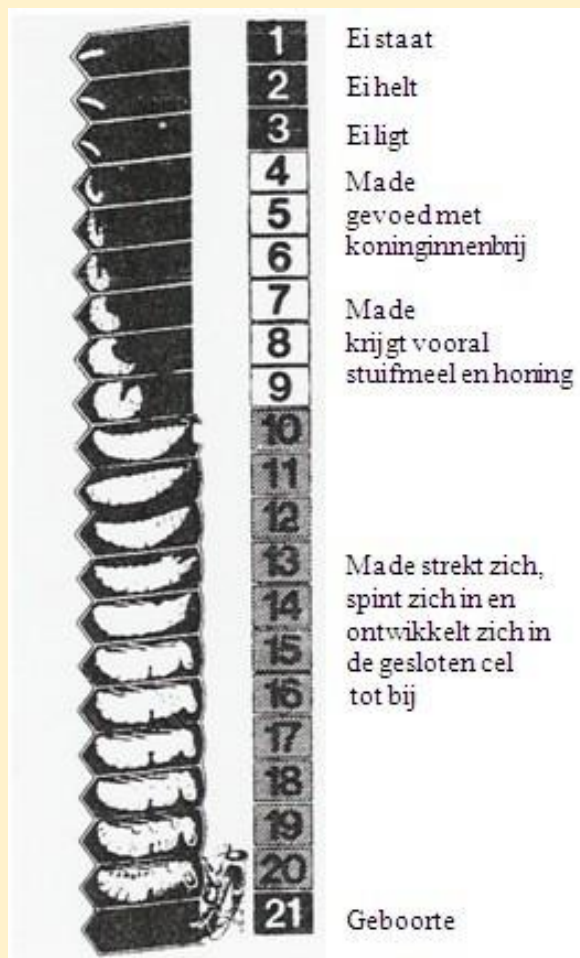
De artisjok bloeit weer prachtig in de kruidentuin!
Het paars lijkt wel licht te geven.

We hebben dus een bevruchte koningin een koningin wel of niet bevrucht noemen wij imkers een moer. We hebben dus een bevruchte moer.

Bovenstaande foto laat haar “de moer” duidelijk zien tussen haar hofhouding.

Na enkele dagen begint de moer met eitjes leggen in ieder cel legt ze een eitje. Dat eieren leggen belooft in de 2000 eitjes per dag in principe legt ze bevruchte eitjes waar dus werksters uitkomen.

Als de moer dus goed aan de leg is groeit het

Volk dus enorm. Met 21 dagen komen er dus per dag 2000 werksters bij een volk kan dan zo doorgroeien tot 60.000 individuen.

Zaterdag 22 juli hebben we in de kantine honing geslingerd. Helaas hebben we dat de dag ervoor pas kunnen aankondigen omdat lang onzeker bleef of we een slinger ter beschikking hadden. Na een grote fout te hebben gemaakt waardoor de bijen de honingraten op mijn tuin hadden gevonden werd het toch een leuke happening met behoorlijk wat geïnteresseerde. Maar nog leuker we zijn eigenlijk met zijn allen aan de slag gegaan. Voordat de ramen met

honing in de slinger kunnen moeten ze ontzegeld worden. Op de voorgrond is Els hiermee bezig. De bijen sluiten de raten met was af deze was deksels worden verwijderd met een soort kam waarna de ramen de slinger wat eigenlijk een centrifuge is in

kunnen. Door de centrifugaal kracht komt de honing eruit. Deze moet nog een poosje staan om te rijpen en de luchtbellens te laten ontsnappen. We hebben te weinig om te verkopen denk ik en zeker om aan de nu al te grote vraag te voldoen.

De fotografie is verzorgd door de dochter van Arie en Annie van der Heiden. Het knulletje is hun kleinkind